

Arrest

nr. 187 293 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. FEYENS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 juli 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 1 augustus 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten [...]

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 : het legaal verblijf is verstreken.

Betrokkenen toont geen buitengewone omstandigheden aan.

Wat betreft artikel 74/13 van de wet: het hoger belang van het kind en het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen.

Het feit dat betrokkene hier een gezin heeft, geeft hem niet automatisch verblijfsrecht Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Hij kan contact onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen. Wanneer betrokkene de 3 op de 6 maanden gerespecteerd heeft, kan hij het gezinsleven opnieuw opnemen voor zover hij voldoet aan de voorwaarden voorzien in de vreemdelingenwetgeving.

Er zijn geen aanwijzingen dat zijn gezondheidstoestand een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die tezamen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 14 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG).

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"[...]

De Raad van State heeft gesteld dat :

"Artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert (...) "
(RvS 26 mei 2009, nr. 193.522, T. Vreemd. 2012,148.)

In casu is er sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM :

Eerst en vooral bestaat er wel degelijk een gezinsleven. Dit blijkt duidelijk uit het stukkenbundel van verzoeker. Verwerende partij geeft overigens in haar beslissing te kennen dat 'betrokkene hier een gezin heeft'.

Verzoeker is op 25 september 2015 getrouwd met zijn echtgenote mevrouw A.S. D.A.v.S (stuk 8). Uit stukken 9,10 en 16 blijkt overigens dat verzoeker samen met zijn echtgenote woont te [...]. Verzoeker en zijn echtgenote hebben een zeer duurzame en stabiele relatie.

Ingevolge zijn huwelijk heeft verzoeker 2 stiefkinderen, t.t.z. H.A.S. (thans 13 jaar) en L.J.A. v. G. (thans 10 jaar) (stukken 6-7). Verzoeker heeft met zijn stiefzonen een uitstekende verhouding.

De echtgenote van verzoeker is thans zwanger en dient op 10 december 2016 door middel van keizersnede te bevallen (stuk 14). Door zijn terugkeer zal verzoeker zijn echtgenote niet kunnen helpen en bijstaan bij de bevalling. Dit kan een traumatiserende ervaring zijn voor de hele familie. De maanden

van zwangerschap zijn immers precair en intens. Een zwangere vrouw is kwetsbaar, hetgeen gepaard gaat met specifieke verlangens tot bescherming en ondersteuning. Een verwijdering gaat lijnrecht in tegen de mogelijkheid tot steun en bescherming aan de zwangere echtgenote van verzoeker.

Uiteraard wenst verzoeker het verdere verloop van de zwangerschap en de bevalling bij te wonen.

Zulke momenten zijn essentieel voor hun privé-, familie- en gezinsleven.

Daarenboven werkt de echtgenote van verzoeker aan zeer onregelmatige en uiteenlopende uren. Zij werkt in shiften en werkt soms reeds vanaf 6 uur 's ochtends en zelf tot 22 uur 's avonds (stuk 13). Op deze momenten is het steeds verzoeker die thans de zorg van zijn 2 stiefzoontjes, met wie hij een enorme goede verhouding heeft, op zich neemt.

Ook dit wordt hem door de bestreden beslissing ontnomen.

Noch verzoeker, noch de echtgenote van verzoeker, hebben verder enige familie in België. Bij het verdere verloop van de zwangerschap, de bevalling en de geboorte van hun kind zou bijgevolg niemand anders aanwezig zijn om de echtgenote van verzoeker te steunen. Het is dus essentieel dat verzoeker hierbij aanwezig is. Uiteraard zou dit anders een schrijnende situatie zijn.

Bovendien is verzoeker reeds geïntegreerd in België. Hij woont hier reeds enkele jaren.

In casu is er duidelijk sprake van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker.

De uitvoering van een verwijderingsmaatregel kan, gelet op de omstandigheden, immers in strijd zijn met artikel 8 EVRM (RvS 1 april 1996, nr. 58.969).

De duur van het verblijf van verzoeker in België, de gezinssituatie van verzoeker, de aanwezigheid van kinderen (stiefzoontjes en het thans ongeborn kind) en het hoger belang en welzijn van de kinderen, zijn elementen die in rekening dienen genomen te worden (EHRM 2 augustus 2001, Boultif t. Zwitserland; EHRM 5 juli 2005, Unert. Nederland). Uit de bestreden beslissing blijkt echter allerm minst dat er een ernstige belangenafweging is gebeurd.

Enig (degelijk en ernstig!) onderzoek naar de impact op het privé- en gezinsleven gebeurt in de bestreden beslissing duidelijk niet.

Indien verzoeker het grondgebied dient te verlaten, heeft dit enorme gevolgen voor zijn gezinsleven. Hij zal dan de bevalling van zijn echtgenote en de geboorte van zijn kind missen. Zulks zou disproportioneel zijn ten aanzien van het recht van verzoeker op een gezinsleven, daar hij van zijn familie gescheiden wordt.

Artikel 8 EVRM is derhalve geschonden.

[...]

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens. In casu zou zowel het belang van het kind, als het gezins- en familielevens ernstig geschonden worden. Het ongeborn kind van de echtgenote van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK).

Bij verwijdering wordt het recht van het ongeborn kind om zijn vader te kennen en door zijn vader te worden verzorgd, ontnomen. M.a.w. het belang van het kind wordt dus geschonden.

Ook de stiefzoontjes van verzoeker, die met hun stiefvader een zeer goede band hebben, hebben nood aan de aanwezigheid van verzoeker. Zoals reeds gesteld neemt verzoeker, samen met zijn echtgenote, de zorg van hen op zich.

Bovendien zou het gezins- en familieleven geschonden worden. Uit het feitenrelaas blijkt dat indien verzoeker de zwangerschap, de bevalling en de geboorte van zijn kind zou missen, dit een invloed zal hebben op zijn gezins- en familieleven. Voormelde gebeurtenissen zijn immers cruciaal in een gezins- en familieleven.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve geschonden.

[...]

Ingevolge art. 14 van de terugkeerrichtlijn dient o.m. de eenheid van het gezin gewaarborgd te worden, indien gezinsleden op het grondgebied aanwezig zijn.

In casu zijn de echtgenote van verzoeker en de stiefzootjes van verzoeker op het grondgebied aanwezig.

De bestreden beslissing leidt er toe dat er sprake zou zijn van een schending van voormeld artikel 14 van de terugkeerrichtlijn.

Het gezinsleven en de eenheid van het gezin van verzoeker zou verbroken worden.

[...]

Ten gevolge van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient de minister eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die aan de weigeringsgrond ten grondslag liggen.

De rechtspraak van Uw Raad bepaalt dat de artikel 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV 10 mei 2016, nr. 167.341).

Ook de Raad van State oordeelde dat voor elke administratieve beslissing er rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887).

Eveneens rechtsleer volgt deze zienswijze:

*"Men dient de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen."
(D. Vanheule, "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T. Vreemd. 1993,69.).*

In casu werd er quasi geen enkele feitelijk gegeven in de bestreden beslissing vermeld. In de bestreden beslissing wordt enkel erkend dat betrokkene hier een gezin heeft (stuk 3).

Bijgevolg stelt de bestreden beslissing verzoekende partij niet in staat om na te gaan op grond van welke overwegingen verweerster heeft beslist aan verzoeker een bevel te betekenen.

Bovendien is de motivering niet het minst in verhouding met de genomen beslissing.

Er is dan ook een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers legaal verblijf is verstreken. Verzoeker stelt dat *"quasi geen enkele feitelijke gegeven in de bestreden beslissing [werd] vermeld"*, doch de Raad kan enkel herhalen dat het bevel de juridische en feitelijke grondslag bevat, en dat bovendien werd gemotiveerd waarom verzoekers familiale toestand, gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind er niet aan in de

weg staan dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker, waar hij er terechtzitting mee wordt geconfronteerd dat ten aanzien van hem op dezelfde datum als de bestreden beslissing tevens een weigeringsbeslissing inzake de aanvraag gezinshereniging werd getroffen – die weliswaar nog niet aan verzoeker werd betekend – stelt dat hij niet langer volhardt in zijn grief dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven. Verder wijst de Raad erop dat uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het betrokken middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoeker betwist niet dat zijn legaal verblijf is verstreken, doch betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met zijn recht op een gezinsleven. Hij verwijst te dien einde naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, evenals naar artikel 8 van het EVRM.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidt deze bepaling als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Verzoeker kan niet voorhouden als zou er geen rekening zijn gehouden met de hierboven vermelde elementen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name dat het hoger belang van het kind en het gezinsleven niet kunnen worden geschonden door een loutere tijdelijke afwezigheid van verzoeker om zich in regel te stellen. Hierbij wordt aangegeven dat de tijdelijke afwezigheid van verzoeker om zich in regel te stellen geen breuk in de familiale relaties betekent, dat hij contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en zijn gezinsleven terug kan opnemen wanneer hij de termijn van drie op de zes maanden heeft gerespecteerd en dat er geen aanwijzingen zijn dat de gezondheidstoestand een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat. Aldus bevat het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, inbegrepen verzoekers gezinssituatie. Verzoeker stelt dat zijn ongeborn kind – evenals zijn stiefkinderen – het recht hebben hem te kennen en door hem te worden verzorgd, doch hij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat een tijdelijke afwezigheid, waarbij contact kan worden gehouden middels moderne communicatiemiddelen, problematisch zou zijn voor de organisatie van zijn gezinsleven. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gesteld kan verzoeker voor een periode van drie op zes maanden legaal in België verblijven, zodat het volstaat dat hij louter tijdelijk terugkeert naar zijn herkomstland, om vervolgens zijn gezinsleven verder te zetten alhier, zodat zijn (stief)kinderen geenszins de kans wordt ontnomen een goede band met hem te onderhouden. Waar verzoeker specifiek verwijst naar de zwangerschap van zijn echtgenote en de nakende geboorte, wijst de Raad erop dat het kind op heden reeds is geboren, waarbij verzoeker tot op heden niet werd verwijderd. Aldus heeft verzoeker zijn echtgenote kunnen bijstaan gedurende haar zwangerschap en is hij ook aanwezig kunnen zijn bij de geboorte van zijn kind, zodat hij geen belang meer heeft bij deze grief.

De Raad wijst er in het bijzonder ook nog op dat, gelijktijdig met huidig bevel om het grondgebied te verlaten, tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag gezinshereniging werd getroffen, waarbij werd gesteld dat verzoeker geen aanvraag kan indienen vanuit België, daar hij niet legaal in België verblijft en evenmin enige buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. Dit laatste wordt in de thans bestreden beslissing ook hernomen, waar wordt gesteld dat *“betrokkene geen buitengewone omstandigheden [aantoont]”*. De Raad herhaalt dat deze onontvankelijkheidsbeslissing verzoeker weliswaar nog niet werd betekend, doch dit doet geen afbreuk van het gegeven dat deze beslissing wel

degelijk bestaat, waarbij verweerder aldus wel degelijk de gezinssituatie van verzoeker onder de loep heeft genomen. Ter terechtzitting erkent verzoeker ook dat hij, gelet op deze onontvankelijkheidsbeslissing, niet langer kan volharden in zijn grief dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven.

2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.7. In casu is geen reden voorhanden om te twifelen aan het beschermenswaardig gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met zijn echtgenote en (stief)kinderen. De volgende vraag die de Raad dan dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden nagezien in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

2.8. De Raad merkt vooreerst op dat er in casu geen sprake is van een beëindiging van een voortgezet verblijf – verzoeker werd nooit een verblijf van meer dan drie maanden toegekend –, zodat er zich geen onderzoek opdringt van artikel 8, tweede lid van het EVRM en er aldus geen sprake is van een “inmenging”. Verzoekers verwijzing naar de arresten Boultif en Üner van het EHRM is in deze dan ook niet relevant, daar deze betrekking hebben op de situatie van gevestigde vreemdelingen, quod non in casu. De Raad dient verder op te merken dat verzoeker geen concrete hinderpalen aantoonde, die hem verhinderen zijn gezinsleven met zijn partner verder te zetten in hun gezamenlijk herkomstland, noch aantoonde waarom zijn private belangen – die bestaan uit het verder op onwettige wijze in België

verblijven teneinde zijn gezinsleven met zijn echtgenote en (stief)kinderen te onderhouden – in casu zwaarder zouden doorwegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit de handhaving van de verblijfsreglementering. In deze wijst de Raad er op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu het geval, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont in casu niet aan in welke mate zijn situatie zodanig uitzonderlijke omstandigheden vertoont. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn vereiste aanwezigheid in België om zijn echtgenote te steunen gedurende haar zwangerschap en haar bij te staan bij de nakende geboorte, herhaalt de Raad dat verzoeker niet langer enig belang heeft bij deze grief, gelet op de tussengekomen geboorte van zijn kind. Verder stelt verzoeker dat zijn echtgenote op onregelmatige en uiteenlopende uren werkt en dat hij dan de zorg draagt voor zijn (stief)kinderen. Hierbij kan evenwel geen abstractie worden gemaakt van verzoekers opgestarte procedure tot het verkrijgen van een verblijf op grond van gezinshereniging, waarbij de Raad herhaalt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging geen enkele buitengewone omstandigheid heeft aangehaald die hem zou verhinderen tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar zijn aanvraag in te dienen. In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker zich er thans in zijn verzoekschrift dan ook niet toe kan beperken louter te poneren dat hij zorg draagt voor de kinderen en dat zijn echtgenote geen verdere familie heeft in België. Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat het voor de organisatie van zijn gezinsleven noodzakelijk is dat hij ononderbroken op het Belgisch grondgebied kan verblijven. Hierbij wijst de Raad er nog op dat verzoekers echtgenote klaarblijkelijk in staat was de zorg voor haar kinderen te combineren met haar tewerkstelling, alvorens verzoeker in 2012 in België aankwam. In het licht hiervan kan een ongestaafde bewering dat zijn aanwezigheid vereist is, dan ook niet volstaan. Daarenboven wijst de Raad erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins een absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgisch grondgebied te betreden. Zoals in het bevel terecht werd gesteld is het verzoeker – die als Braziliaanse onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht – toegestaan gedurende een periode van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België te verblijven. Verzoeker dient dan ook louter tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland, waarna het voor hem andermaal toegestaan zal zijn voor een periode van drie maanden het Belgisch grondgebied te betreden. Verzoeker kan deze periode van drie maanden dat hij opnieuw op wettige wijze in België kan verblijven, aanwenden om de geëigende procedure, met name gezinshereniging, op te starten teneinde zijn wettig verblijf op een duurzame wijze te regelen. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). De Raad herhaalt dat verzoeker in casu geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat het voor de verderzetting van zijn gezinsleven zeer moeilijk is als van hem wordt verwacht dat hij zich tijdelijk naar zijn herkomstland begeeft. Zo toont hij niet aan dat zijn gezinsleven op zodanige wijze is georganiseerd dat de opvoeding van zijn jong kind en oudere stiefkinderen niet tijdelijk door de moeder alleen kan worden verzorgd of dat de banden van hun gezinsleven op een zodanige wijze zouden worden geschaad door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

2.9. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag, dat voorziet in het recht van een kind om zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of deze bepaling directe werking kan worden toegedicht, kan volstaan met de verwijzing naar bovenstaande uiteenzetting, waarin reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat een tijdelijke afwezigheid, waarbij contact kan worden gehouden middels moderne communicatiemiddelen, problematisch zou zijn voor de band tussen hemzelf en zijn (stief)kinderen.

2.10. Verzoeker kan verder bezwaarlijk voorhouden als zou artikel 14 van de richtlijn 118/2005/EG, op zodanige wijze dienen te worden geïnterpreteerd, dat deze bepaling eraan in de weg staat dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. De Raad merkt vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoeker toont niet aan dat voormelde bepaling incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Daarenboven stelt deze bepaling niet meer dan dat tijdens de termijn die voor vrijwillig vertrek is toegestaan, en tijdens de termijn waarvoor de verwijdering is uitgesteld, zoveel mogelijk het beginsel dat de eenheid van het gezin wordt gehandhaafd, in acht wordt genomen. Deze bepaling kan aldus geenszins worden geïnterpreteerd als zou deze verweerder verhinderen een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan verzoeker, omwille van het gegeven dat zijn gezinsleden zich op het Belgische grondgebied bevinden. In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoeker gedurende de termijn die hem voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, in de onmogelijkheid werd gesteld bij zijn gezin te verblijven. Aldus werd de eenheid van het gezin, gedurende deze periode, wel degelijk gehandhaafd.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA